

Sjätte söndagen under året 2022

Ordet *ve* använder vi inte så ofta nuförtiden. Det låter lite ödesmättat och moraliserande i våra moderna öron. Det är synd, för vi behöver bygga upp ett mer tydligt andligt immunförsvar mot allt vad synd heter. Vi frestas annars till en slags relativism och urskuldar oss själva väldigt lätt. När Jesus i dagens evangelium fyra gånger använder det lilla ordet *ve* är det just för att göra oss medvetna om att ta ett större moraliskt ansvar för vad vi gör och vad vi inte gör. Samtidigt är det viktigt att han innan dess har gett oss fyra saligprisningar för att påminna oss om vad som är gott och viktigt. Vi behöver både detta *salig* och detta *ve* för att navigera rätt i vårt liv. Vi behöver Jesu undervisning och förebild för att leva vårt liv på bästa sätt. ”Herre, rena och förnya oss och hjälp oss att leva så att du kan ge oss evighetens lön”, så ber vi i dagens liturgi.

När vi läser saligprisningarna och mediterar över dem, kan vi ta till oss Jesu inre livshållning. Steg för steg kan vi öppna oss för hans sätt att tänka och leva. I bönen försöker vi komma honom allt närmare för att bli honom allt mer lika. Därför är det viktigt att vi verkligen tar oss tid att öppna oss för honom i bönen, så att vi kan spegla oss i honom. Bara då kan hans saligprisningar etsa sig in i oss och prägla hur vi lever. Varje dag får vi börja vår dag med att spegla oss i Jesus, så att hans bild etsar sig in på vår inre hornhinna. Då kan vi se på allt under resten av dagen med hans ögon och göra det som han skulle ha gjort i vårt konkreta liv. Det kan vara bra att vara helt konkret: medan vi borstar tänderna på morgonen och ser oss i spegeln kan vi samtidigt spegla oss i Jesus. Och på kvällen kan vi göra likadant och begrunda om vi verkligen varit trogna Jesus i allt det som den gångna dagen medfört. Vi behöver ofta bli mer konkreta i vårt andliga liv.

”Välsignad är den man som förtröstar på Herren, den som har Herren till sin förtröstan” (Jer 17:7). Profeten Jeremia påminner oss om denna bibliska grundhållning, som vi mer och mer måste växa in och präglas av. Också det måste bli mer konkret. Varje utmaning vi möter, varje valsituation, varje problem, varje konflikt, ja, allt det som dagen medför ställer oss inför samma val: att förtrösta och lita på Herren. Vi förflyttar tyngdpunkten från oss själva till honom. Det är bara han som kan befria oss från allt *ve*, från allt ont och tvetydigt. Om vi verkligen förtröstar på honom och vänder oss till honom, får vi också ta emot hans nåd och förlåtelse: ”Jag vill. Bli ren!” (Mark 1:41). Jesus vill rena och helga oss, så att vi också blir saliga och förvandlas av hans nåd.

När vi ser närmare hur det är med dem som Jesus kallar saliga, blir det tydligt att det knappast är det som världen och den gamla människan i oss längtar efter att få del av. De saliga är de fattiga, de hungriga, de sörjande, de som blir hatade och smädade som Jesus kallar saliga. Jesus har aldrig lovat oss ett lätt och problemfritt

liv. Tillhör vi honom får vi stå ut med mycket som är svårt och jobbigt. Samtidigt är det paradoxalt så att det just är detta svåra och jobbiga som leder oss fram till den sanna glädjen och saligheten. ”Gläd er på den dagen och dansa av fröjd, ty er lön blir stor i himlen” (Luk 6:23). Vi måste först få dela Jesu kors och ta på oss allt som är tungt och svårt, allt det lidande som oundvikligen drabbar oss för att sedan få smaka något av det nya livets och uppståndelsens sanna glädje. Vi får först spegla oss i den korsfästes heliga ansikte för att kunna få en glimt av den uppståndnes härlighet.

”Om inte Kristus har uppstått, då är er tro meningslös och ni är ännu kvar i era synder” (1 Kor 15:17). Vi är alla kallade att få del av uppståndelsens nya liv, men då måste vi först gå igenom korsets reningsbad. Vi måste bli av med allt ve för att få smaka det som saligt. Vårt liv sätts ständigt på prov. Halten i vår tro provas dag efter dag. Vad är det vi älskar mest? Vad är det vi längtar efter? Ja, ärligt och uppriktigt får vi se oss i spegeln, för att se vad vi innerst inne älskar och vill satsa på. Saligprisningarna och ve-ropen ger oss ledning och kan hjälpa oss, så att vår själ renas och befrias från allt som befläcker och förminskar vår värdighet som Jesu lärjungar. Han litar på oss att vi skall återspegla honom för människorna omkring oss. De i sin tur förväntar sig ofta att vi genom vårt sätt att vara och handla skall peka på Jesus. Därför bad vi i dagens kollektbön: ”gör oss genom nåden sådana att du kan bo i oss”.

Genom dopet bor Gud redan i oss. Hela Treenigheten har tagit sin boning i oss. Genom nåden verkar Gud djupt inom oss, men vi måste också låta nåden förvandla oss från ve-människor till salig-människor. Vi är alla kallade till helighet. Det får inte bara vara fromma fraser och en yttre fasad. Allt i oss måste omformas och pånyttfödas, så att vi blir en person som ”har sin lust i Herrens lag och tänker på hans lag både dag och natt” (Ps 1:2). Nådens inre kraft får oss att finna vår glädje i att spegla oss i Guds lag, i evangeliet, i allt det som har uppenbarats i Jesus Kristus och som kyrkan vill förmedla till oss genom sin undervisning.

Gud vill verkligen ge oss del av den sanna glädjen, den som ingen och ingenting kan beröva oss. Den glädje som är en frukt av Jesu seger och uppståndelse. Den glädje som inte bara är en känslomässig reaktion, något emotionellt som snart försvinner. Jesus vill hjälpa oss att nå fram till den dag då evangeliet har blivit kött och blod i oss, då vi styrs och vägleds av hans kärlek i allt vad är och gör, då vi inte styrs av vad folk tycker och tänker, utan enbart leds av den helige Andes ständiga ledning och friska fläkt. ”Gläd er på den dagen och dansa av fröjd, ty er lön blir stor i himlen” (Luk 6:23).